

Emőd, 1898. január 9. – Miskolc, 1984. április 19.

Agrárproletár-családból származott. Apja béresgazda volt. Emődön járt elemi iskolába, majd 1909-től a miskolci református főgimnázium tanulója. 1916-ban érettségizett, ezután besorozták. 1916. június 1-jétől 1918. december 28-ig katona, az olasz fronton harcolt. Leszerelését követően, 1919-ben beiratkozott a budapesti tudományegyetemre; 1924-ben természetrajz–földrajz szakos középiskolai tanári oklevelet szerzett. Az egyetem elvégzése után a miskolci református gimnázium helyettes tanára, majd 1926-tól 1948-ig kinevezett tanár. Sokrétű közéleti tevékenységet fejtett ki: többek között a Fial Magyarországon miskolci csoportjának az elnöke, a Borsod vármegyei és a miskolci iskolán kívüli népművelési bizottság tagja. Részt vett a cserkészmozgalomban is, vezető tiszt volt Borsod vármegyében. Megszervezte és vezette a Borsod vármegyei népfőiskola első tanfolyamát, a sajóecsegi népfőiskolai tanfolyamot, valamint a miskolci munkás-főiskolai kurzust; maga is tartott előadásokat. A második világháború idején a gimnázium leventeparancsnoka volt. Cikkeket írt a Fial Magyarországon és a Magyar Jövő című lapokba. A Független Kisgazdapárt alapító tagja. Az 1930-as években korteskedett a párt választási küzdelmeiben. A második világháború alatt, 1941-ben, tartalékos főhadnagyként részt vett a délvidéki hadjáratban, majd századosként egy munkaszolgálatos század parancsnoka. 1945 után tevékeny szerepet játszott a kisgazdapárt újjászervezésében, 1947-ig a miskolci, majd a Borsod vármegyei szervezet titkára. 1945 januárjától a miskolci városi törvényhatósági bizottság és a nemzeti bizottság tagja; március 29-étől a városi kisgyűlés, április 3-ától a vármegyei törvényhatósági bizottság tagja. 1945. november 4-én a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Az FKGP felső-magyarországi csoportjához tartozott. 1946. november 26-án a Magyar Parasztszövetség Borsod vármegyei alelnökévé és az elnöki tanács tagjává választották. 1947. február 4-én az FKGP Politikai Bizottsága koalícióellenes kijelentései miatt pártfegyelmet indított ellene, és felfüggesztették a párttagságát. 1947 nyarán kilépett a kisgazdapártból, és a Pfeiffer Zoltán vezette Magyar Függetlenségi Párthoz csatlakozott. A párt listáján 1947. augusztus 31-én a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben ismét országgyűlési képviselővé választották. November 11-én azonban kilépett a Pfeiffer-pártból. Mandátumát az Országos Nemzeti Bizottság 1947. november 20-án minden alap nélkül megsemmisítette. 1948 elején letartóztatták, és arra hivatkozva, hogy a háború alatt kegyetlenül bánt a munkaszolgálatosokkal, népbírósi eljárást indítottak ellene. A Budapesti Népbírósi első fokon nyolc hónap szabadságvesztésre ítélte, amelyből már hét hónapot letöltött, amikor a Népbírósi Országos Tanácsa 1948-ban felmentette a vádak alól. A munkahelyéről mégis elbocsátották, majd 1950-ben nyugdíjazták; nyugdíjat azonban nem folyósítottak számára. 1952-től 1953. október 15-ig kitelepítették, kényszerlakhelye a hortobágyi Borsostanya. 1953. november 1-jétől a borsodi Herbolya bányatelepen éltek. Segédmunkás a Sajómenti Vegyiműveknél, majd egy építőipari vállalatnál, később adminisztrátor és éjjeliőr. 1958-ban a Művelődésügyi Minisztérium rehabilitálta, 1959-ben kinevezték Ózdra tanárnak, de a következő évben másodszor is nyugdíjazták. Nyelvoktatásból és méhészkedésből tartotta fenn magát. Csak 1977-ben költözhetett vissza Miskolcra.

